

DREMPEL 2

Ik Was Niet Voorzien

Als je een leven van een afstand bekijkt, lijkt alles zin te hebben.

De punten verbinden zich.

De gebeurtenissen vinden een verklaring.

De wendingen lijken onvermijdelijk.

Zelfs de fouten lijken deel van een plan.

Maar dit is een illusie die tot het heden behoort.

Wanneer je de dingen beleeft, bestaat er geen enkele kaart.

Er bestaan alleen dagen.

En in de dagen zijn er geen verklaringen.

Er zijn beslissingen.

Toen ik jong was dacht ik dat de volwassenen wisten wat ze aan het doen waren.

Ik dacht dat de leraren de toekomst van de leerlingen kenden.

Ik dacht dat de bedrijven het potentieel van de mensen wisten te herkennen.

Ik dacht dat de wereld een orde had.

Toen ontdekte ik een veel eenvoudiger waarheid.

Niemand weet echt wat er zal gebeuren.

Iedereen navigeert.

Sommigen geven het toe.

Anderen doen alsof van niet.

Wanneer ik naar mijn leven kijk, kan ik geen moment aanwijzen waarop iemand heeft gezegd:

"Deze persoon zal ver komen."

Niemand stond op mij te wachten.

Er bestond geen voorrangsbahn.

Er bestond geen vooraf voorbereid plan.

Ik was niemands favoriet.

En, om eerlijk te zijn, deze ontdekking heeft me bevrijd.

Want wanneer niemand je verwacht, houd je op te leven om de verwachtingen van anderen te bevestigen.

Je begint je eigen traject te bouwen.

Eén stap tegelijk.

Veel mensen brengen hun leven door met de poging te voldoen aan het beeld dat anderen voor hen hebben opgebouwd.

Ik had een ander voordeel.

Dat beeld bestond niet.

Daarom leerde ik al vroeg te leven met de onzekerheid.

Om niet te schrikken wanneer de dingen veranderden.

Om de verandering niet als een bedreiging te beschouwen.

Om de onconventionele trajecten niet als fouten te behandelen.

Het leven heeft er zich nooit om bekommerd mijn plannen te volgen.

En, met de tijd, leerde ik niet te eisen dat het dat deed.

Er waren momenten waarop alles in de goede richting leek te gaan.

En momenten waarop het exacte tegenovergestelde leek te gebeuren.

Mensen die onmisbaar leken en die verdwenen.

Kansen die beslissend leken en die irrelevant bleken.

Wegen die bijkomstig leken en die centraal werden.

Toevallige ontmoetingen die de loop van de volgende jaren wijzigden.

De waarheid is dat de toekomst graag verrast.

Ze vraagt geen toestemming.

Ze verstuurt geen voorafgaande mededelingen.

Ze respecteert de hiërarchieën niet.

Ze komt gewoon.

En vaak komt ze vanwaar niemand kijkt.

Veel van de dingen die mijn bestaan hebben bepaald zijn zo ontstaan.

Uit afwijkingen.

Uit ongelukken.

Uit gebeurtenissen die, op het moment dat ze plaatsvonden, geen enkele schijn van grootsheid hadden.

Ik herinner me een les die de tijd me met een zekere hardheid heeft geleerd.

Men moet de voorspelbaarheid niet verwarren met de waarde.

Wat voorspelbaar is stelt gerust.

Wat waarde heeft transformeert.

De twee dingen vallen zelden samen.

Jarenlang heb ik gewerkt met het observeren van markten, bedrijven, cijfers, organisaties.

Overal vond ik dezelfde overtuiging.

Dat het mogelijk was alles te voorspellen.

Dat de werkelijkheid bestuurbaar was.

Dat de toekomst een traceerbare lijn was.

Dan kwam er altijd iets om die zekerheid te logenstraffen.

Een verandering.

Een crisis.

Een persoon.

Een ziekte.

Een verlies.

Een kans.

Iets dat niemand in het plan had opgenomen.

En toch was het juist daar dat het interessantste deel van het verhaal begon.

Want het leven meet niet het vermogen om te voorspellen.

Het meet het vermogen om zich aan te passen.

Dit verschil is fundamenteel.

Voorspellen is een oefening van de intelligentie.

Zich aanpassen is een oefening van de identiteit.

Wanneer de wereld verandert, wint niet wie gelijk had.

Wint wie erin slaagt levend te blijven binnen de verandering.

Soms vraag ik me af wat er zou zijn gebeurd als iemand me met precisie had verteld hoe mijn traject zich zou ontfouwen.

Misschien had ik minder angst gehad.

Misschien had ik minder fouten gemaakt.

Misschien had ik minder geleden.

Maar dan begrijp ik dat ik veel minder zou hebben geleerd.

Want de meeste dingen die ik belangrijk vind zijn niet ontstaan uit de zekerheid.

Ze zijn ontstaan uit de twijfel.

Uit het risico.

Uit de afwezigheid van garanties.

Uit de noodzaak om verder te gaan zonder precies te weten waar ik heenging.

In die zin is het niet voorzien zijn een voorrecht geweest.

Het heeft me gedwongen te bouwen.

Te observeren.

Te leren.

Te veranderen.

Opnieuw te beginnen.

Elke keer.

Steeds weer.

Vandaag jagen veel mensen op goedkeuringen.

Ze wachten op toestemmingen.

Ze zoeken bevestigingen.

Ze willen vooraf weten of ze aanvaard zullen worden.

Of ze erkend zullen worden.

Of ze begrepen zullen worden.

Ik kan geen formule bieden.

Ik kan alleen vertellen wat ik heb geleerd.

In de meeste gevallen weet de wereld niet dat je bestaat.

Ze wacht niet op je.

Ze bereidt geen weg voor je voor.

Ze organiseert geen welkomstceremonie.

En misschien is het goed zo.

Want de waarde van een traject hangt niet af van wie het had voorzien.

Ze hangt af van wie de moed heeft gehad het te doorkruisen.

Ik was niet voorzien.

Ik was niet verwacht.

Ik was niet gepland.

En toch, hier ben ik.

Terugkijkend.

De punten verbindend.

Glimlachend om de ironie van de tijd.

Want, uiteindelijk, zijn de interessantste verhalen niet die welke vooraf zijn geschreven.

Het zijn die welke zelf de weg vinden om te bestaan.

En het mijne behoort, ten goede en ten kwade, tot deze categorie.